

og sådan sagt med et glimt i øjet kunne det jo være, at det var derfor, at sporene skræmte så voldsomt i Skatteministeriet, at der ligesom gives en melding om, at man altså nu ikke skal fortsætte den her voldsomme klapjagt på gode skatteydere, som der måske var under hr. Stavads ledelse, og at det så har givet anledning til lidt turbulens i systemet. Det skal jeg da ikke gøre mig klog på, og jeg skal i hvert fald ikke holde det for udelukket.

Det indebærer ikke, at rapportens konklusion kan antastes. Rapporten konkluderer, at skatteministeren ikke kendte til det pågældende skattehul på det tidspunkt, hvor oppositionen mener at han burde kende til det. Det har han ikke gjort, og derfor er der ikke behov for, mulighed for, grundlag for at gå videre med en kritik.

Så kan man sige igen, som jeg også har været inde på før: Kunne man ikke have stillet spørgsmål af den og den art, og kunne man ikke ... Jo, jeg tror, vi alle sammen en gang imellem med tilbagevirkende kraft kunne ønske enten at have holdt k-æ-f-t eller have stillet nogle relevante, skarpe og intelligente spørgsmål. Sådan er der jo så meget. Men det korte af det lange er: Kommissionen peger ikke på noget kritisabelt i forhold til den daværende skatteminister.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er bare en enkelt bemærkning til ordførerens sådan lidt humoristiske bemærkning til hr. Ole Stavad. Det forekom mig lidt paradoksalt, at regeringen har støbt hr. Stavads skattesystem i beton eller kanoniseret det, eller hvad man nu vil kalde det, i forhold til skattestoppet og dermed jo er tro mod, at hr. Stavads ånd i Skatteministeriet fortsætter uændret. Men det er så en anden sag.

Jeg kunne forstå på ordførerens meget engagerede kropssprog, at ordføreren til fulde kan sætte sig ind i den situation, at man gerne ville have stillet et spørgsmål. Skal jeg forstå det sådan, at ordføreren finder, at skatteministeren burde have stillet et spørgsmål? At skatteministeren måske egentlig nok skulle have vækket sig selv eller have sagt: Hov, der var vist et eller andet, lad mig spørge, hvad der foregår? For jeg kan sådan set godt kende situationen. Men er den generelle ærgrelse også udtryk for en konkret ærgrelse på den daværende skatteministers vegne?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg synes, det vil føre lidt for vidt, hvis vi nu som folketingsmedlemmer her fra Folketingets talerstol skal prøve at krybe ind i gode kollegers ærgrelser eller ej. Jeg synes, det er at forlange for meget.

Det, jeg må forholde mig til på baggrund af den debat, der er rejst her i dag, er, om der er et grundlag for at gøre et politisk ansvar gældende, et retligt ansvar gældende i forhold til visse ministre, der er involveret i den konkrete sag. Mit svar er, Det Konservative Folkepartis svar er: Nej, der er ikke et sådant grundlag. Og de der ærgrelser synes jeg ikke vi skal bruge Folketingets tid på. Det må mere høre hjemme i den private sfære, og så må man spørge den pågældende selv direkte.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu var det jo ordføreren, der begyndte med de her overvejelser om, hvad man kunne ærgre sig over, og hvad man ikke kunne ærgre sig over. Så derfor synes jeg da, det er helt relevant at inddrage det i debatten, og jeg må indrømme, at jeg også hører ordføreren sådan, at hvis der ikke havde været tilsyneladende helt overvældende loyalitetsproblemer med at indrømme det, ville man egentlig ønske, at skatteministeren havde haft en anden adfærd, ikke i forhold til det retlige grundlag, men i forhold til det politiske, og så havde man sagt:

Denne skatteminister er vi stolte af, denne skatteminister har gjort sit arbejde for at sikre, at de ting, som blev fremlagt, var gennemtænkte, og man vidste positivt, hvorfor noget var taget ud af loven, eller hvorfor noget var føjet til, og det er egentlig almindelig ønskelig adfærd, også set med konservative øjne, hos en minister.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu er det godt nok fredag eftermiddag, og jeg ved ikke, om fru Margrethe Vestager har blundet lidt, men rent faktisk var det sådan, at jeg blev spurgt, om ikke jeg syntes, at der var nogle spørgsmål, der kunne være blevet stillet, og om ikke det var ærgerligt, at disse ikke var blevet stillet. Det var sådan set det, jeg svarede på. Og der synes jeg, at på et eller andet tidspunkt må disse hypotetiske spørgsmål også have en kant, man må gå til personen selv og høre til de følel-